

Săvârșirea fără desăvârșire

Din punct de vedere formal, **Călătoria** de la Teatrul „Mihai Eminescu“ din Botoșani poate fi calificat drept un spectacol de teatru experimental, dacă în ziua de azi mai e experiment o „întâmplare artistică“, cum ar spune Camil Petrescu, zămisliță la frontiera, adesea fragilă, dintre teatrul-imagie și teatrul-dans. Regizoarea Chris Simion s-a slujit de superbul text *Pescărușul Jonathan Livingstone* de Richard Bach, din care a decupat inteligent o seamă de replici ori fragmente înzestrate cu valoare aforistică, text căruia i-a alăturat eșantioane filmice (videoproiecție: Eugen Ipate), coregrafice (Ioana Marchidan), muzicale (pe care deduc că le-a ales singură și a făcut-o cu mult bun gust) și o scenografie expresivă și funcțională (Mihai Pastramagiu). Toate aceste elemente trebuiau să funcționeze deopotrivă drept adjuvanți și stimulenți pentru cinci dintre cei mai tineri componenți ai trupei care, grație expresivității corporalității și rostirii lor, erau solicitați să pună în valoare substanța ideatică a scenariului. Ce ar fi trebuit să comunice spectacolul? Că există în *unii* dintre noi, *unii* care adesea marii mase le par vinovați ori inconștient *altfel*, o frământare a căutării, o mistuitoare dorință a călătoriei interioare, a plonjării mai întâi în propriul sine de natură să ne facă a ne dori să pornim pe drumul căutării adevăratei noastre ființe. Că *unii* dintre noi îndrăznesc să se desprindă de contingent, ignoră îndemnul la prudență, venite din partea celor din jur, sunt gata să înfrunte piedici și să depășească stările interioare întru căutarea *desăvârșirii*. Că asemenea oricărui alt lucru, *desăvârșirea* se învață pe parcursul unei *călătorii inițiatice*, iar pe drumul acesta al învățării, aceia dintre noi care au curajul să-l străbată își dau seama că, de fapt, cu cât zburăm mai sus cu atât vedem mai departe, că acest „departe“ se arată câteodată mai infinit decât Infinitul, că avem șansa de a fi liberi și că libertatea e unica posibilitate de care dispunem spre a ajunge la cunoașterea Paradisului. Că Paradisul nu e atât o realitate fizică, obiectuală, ci înainte de orice o valoare cognitivă și spirituală la care ascedem doar atunci când suntem animați de dorința desăvârșirii și ne simțim în vecinătatea împlinirii acestei dorințe.

Dacă intențiile sunt bune și scenariul nu e deloc lipsit de poezie, ba din contră, punerea lor (a intențiilor) în practică și transpunerea lui (a textului) în spectacol mi se par deficitare. Mult prea multe curențe grevează asupra densității de semnificații cu care regizoarea aspira să-și investească montarea. Așa încât, experimentul anunțat e păgubit de valoare artistică reală, cantonându-se periculos în zona gratuității, a experimentului care...experimentează. Coregrafia Ioanei Marchidan e simplă, previzibilă și reproductivă, iar concretizarea ei în spectacol nu e nicidecum mulțumitoare. Se vede de la o poștă că celor cinci interpreți le lipsesc antrenamentul, coordonarea, firescul. E mult prea vizibil efortul. Tot la fel cum prea accentuat se simte crisparea. După ce are de executat un dans ceva mai lung, interpretul rolului principal, Bogdan Muncaci, e marcat de oboseală și rostește textul gâfâit. Neglijent, fără atenție la frazare și cu mari costuri la capitolul inteligibilitate, își spun replicile și ceilalți patru interpreți, Andreea Moțcu, Bogdan Horga, Eduard Sandu, Mihai Donțu, așa încât tocmai sublinierea încărcăturii lor aforistice e serios periclitată. Sensul vorbelor se arată încețoșat, impactul lor drastic diminuat. Rămân neafectate doar videoproiecțiile și excelentele bucăți muzicale. Cam puțin.

Teatrul „Mihai Eminescu“ din Botoșani – Călătoria după *Pescărușul Jonathan Livingstone* de Richard Bach. Scenariul și regia: Chris Simion. Scenografia: Mihai Pastramagiu. Coregrafia: Ioana Marchidan. Videoproiecție: Mihai Ipate. Cu: Andreea Moțcu, Bogdan Muncaci, Bogdan Horga, Eduard Sandu, Mihai Donțu. Data reprezentației: 31 mai 2007.